

“Часопис “ГЕРОЇ ПОРУЧ”

“Життєвий шлях історичних постатей сьогодення: захисників і захисниць України”

У нашій країні війна триває більш ніж вісім років. У 2014 році Росія напала на Україну, відправивши в Донецьку та Луганську області свої війська. Увесь цей час ми стримували ворога, але 24 лютого 2022 року о 4:30 ранку вся Україна прокинулася від вибухів.

Я хочу розповісти про місто Мрії - Маріуполь, яке батальйон «Азов» обороняв ще з 2014 року. Це місто 3 перших днів вторгнення на нашу землю Росія знищувала це місто зброєю, яка заборонена Женевською Конвенцією.

Батальйон «Азов» особливий. У самому пеклі війни хлопці та дівчата тримали оборону «Азовсталі», де ховались цивільні мешканці Маріуполя. Щодня для всіх, хто був на «Азовсталі», вирувало пекло, але, незважаючи на ризик, бійці виходили під обстрілами в місто, щоб знайти медикаменти, їжу та боєприпаси. Багато хто назад не повернувся. На «Азовсталі» був мобільний медичний пункт без світла, вентиляції та необхідного медичного забезпечення. Саме туди зносили поранених, яких рятували медики. «Азовсталь» був в оточенні, приймаючи на свої бетонні стіни всі калібри зброї, але наші бійці мужньо тримались, не зважаючи на те, що останні два тижні не було їжі та медикаментів. Поранені гинули в бункерах, а їхні тіла складали поруч із пораненими. Антисанітарія піднялась до такого рівня, що у людини, яка отримувала звичайну подряпину, через дві години могла настати гангрена.

Серед цих бійців були Кисилішин Олексій та його батько Кисилішин Олександр. Вони захищали Україну з 2014 року. Олексій був доброю, чуйною людиною, він не міг пройти повз чиєсь горе. Навіть під час бойових дій воїн рятував тварин, які, покинуті своїми хазяйвами, гинули від голоду, куль та уламків снарядів. Чоловік ділився з ними останньою їжею.

З 24 лютого по 18 березня азовці та інші підрозділи до останнього вели бої за Маріуполь. Але, коли сили стали нерівні, «Азовсталь» потрапив в оточення. З 18 березня по 20 травня азовці та інші підрозділи тримали оборону. 20 травня влада України дала наказ здатись у полон. Олексій, його батько та інші бійці

вийшли з бункерів і виконали наказ. Усі розуміли, що, можливо, востаннє бачать сонячні промені. У той день був дощ; будівля «Азовсталі», чорна від диму, догорала, прощаючись із героями, обличчя яких було вкрито сльозами дощу. Того дня більше 2000 людей здалось у полон.

З 20 травня почалось інше пекло для бійців – катування. У російських солдат немає гуманності, військової честі та людяності. Азовців перевезли в село Оленівка Донецької області. Їх розділили на тих, хто мав патріотичні татування, хто вів активно свої соціальні сторінки, хто відмовлявся співати російський гімн, на поранених та спортсменів і тих, хто погоджувався давати інтерв'ю.

Олексій з полону виходив на зв'язок два рази на тиждень. По його голосу - втомленому та хворому - було чутно, що з ним щось не так. Він повторював постійно фразу: «НАС ГОДУЮТЬ. З ХЛІБОМ УСЕ НОРМ». Більше ніякої інформації. Олексію ми, його рідні, не сказали, що домашні собаки та пітони, яких він рятував, – загинули; забагато було й катувань від рашистів. Під час телефонних розмов брат розповідав про мрію: як купить маленьку хатинку, збудує притулок і буде продовжувати рятувати тварин.

Останній раз Олексій вийшов на зв'язок з рідними у понеділок, 25.07.2022 року. У розмові було чутно, що він з останніх сил намагається говорити. Під час телефонних розмов він майже нічого не розповідав, а лише задавав короткі питання; останнє, що почули: “Я всіх вас люблю!” Ми знали, що хлопців і дівчат катували, бо були докази того: багато хто вже загинув на той час.

П'ять днів тиші. Для кожного, хто чекав дзвінка від своїх рідних з полону, ті п'ять днів були пеклом, але ми не думали, що пекло ще попереду. 29 липня нас усіх сколихнула новина, що колонія в Оленівці, де тримали полонених, згоріла, і більше 50 азовців загинули. Фотографії загиблих цієї жахливої події знаходили на каналах ворожої армії. Це були кадри, які ми ніколи не забудемо...

Було зрозуміло, що люди були мертві ще до того, як спалили колонію: тіла на землі після катувань, де чітко видно кулі в голові, ампутовані геніталії, і навіть сліди від собачих зубів. Тіла були настільки виснаженими, що шкіра просвічувалась. Але найстрашнішими були кадри, де на загиблих не було жодних

опіків. І там, серед загиблих, ми впізнали нашого Олексійчика. Герой, син, брат загинув, віддавши своє життя за рідну Україну.

09 вересня 2022 року організація Юанімал створила в пам'ять про Олексія фінансовий гранд 200000 грн для міні – притулків та волонтерів, які рятують тварин. Таким чином, мрія Олексія буде здійснюватись кожного дня, а його душа буде жити в кожній врятованій тварині.

Кисилішин Олексій Олександрович загинув 29.07.2022 року в Оленівській колонії від катувань рашистів.

Пам'ятайте Героїв, шануйте Україну, свою мову, свою культуру і свободу, бо ми дуже велику ціну платимо за неї.

Автор: Мусійчук Олена,

мама учня 6-А класу

КЗО “СЗШ №62” ДМР

м. Дніпро

вул. Будівельників, 26